

Mens vi venter på menneskerettighederne

Af Mads Fleckner

Den seneste tid har vi kunnet mindes årsdagene for uhyrlige menneskekrænkelser. Massebordet på de 8000 bosniske muslimer i Srebrenica for 10 år siden, og de over 200.000 civile, der mistede livet ved atombombningerne over Hiroshima og Nagasaki for 60 år siden, kaster stadigvæk mørke skygger ind over vor tid, som en evig påmindelse om menneskerettighedernes vigtighed.

Desværre er den lærdom, som disse afskyelige handlinger skulle have ført med sig blevet trængt i baggrunden af tiltagende "realpolitiske" interesser. I forsøget på at sælge ideen om retten til at gradbøje den internationale lovgivning i den nationale sikkerheds tjeneste, har man åbnet op for en gradvis erodering af menneskerettighederne. I en misforståelse af nationale sikkerhedsbehov ser USA og andre atommagter stort på den kendsgerning, at atomvåbnene er i grov strid med menneskerettighederne, fordi de uundgåeligt slår uskyldige ihjel. Nye atomvåbenprogrammer er under udvikling i flere lande, og motiverne for at have disse våben stiger proportionelt med den øgede spænding i Mellemøsten og Centralasien.

På samme vis tæller behandlingen af internerede og tilbageholdte terroristtænkte fanger med til gradbøjningen, hvor man påberåber sig retten til at behandle disse med ydmygelser, som svar på den formodede mistanke, uden at forstå den medfølgende opløsning af retsprincipperne, som er en konsekvens deraf.

Terroren har igen vist sit hæslige ansigt. Denne gang under omstændigheder, der blot endnu engang viser gerningsmændenes foragt for andre menneskers liv. Mens man forhandlede om eftergivelse af gæld og fattigdomsafhjælpning til Afrika, lemlæstede og dræbte disse forbryderes misgerninger mange uskyldige borgere.

Omvendt har retorikken i "krigen mod terror" for alvor skabt et "dem og os", og har på mange måder udelukket en mere nuanceret og tilbunds gående søgen efter årsagssammenhænge, der kan bringe disse gentagne forbrydelser mod civile til ophør, samt stoppe ydmygelserne og marginaliseringen, der fostrer dem.

Det nye initiativ om en udvidelse og budgetforøgelse af EU's menneskeretscenter med observatørstatus og sanktionsautoritet er om muligt det afgørende slag, der skal slås for at give EU beføjelserne til, at få skabt et mere retfærdigt og humanitært Europa fri for forfølgelser af minoriteter, og diskrimination af en hver slags. Desværre må vi konstatere, at initiativet ikke bliver hilst lige meget velkommen herhjemme af kræfter, der ikke synes, at det er nødvendigt at fremme menneskerettighederne.

Vi savner for alvor i disse år den brede og ærlige vilje blandt en række af EU's regeringer til at fremme menneskerettighederne og aktivt og systematisk arbejde for, at disse bliver respekteret.